

Kaikki alkoi jäniksistä, niin kuin aina. Se oli melkein maailmanlopullinen ennusmerkki tai jokin hurmoksellinen kokemus, kun jouduin pysäyttämään autoni lumisella tiellä. Katsoin kelloa, se oli 01.23, eli aika paljon. Minulla oli kiire kotiin, sillä halusin vielä käydä saunassa ja hieman rentouta ennen nukkumaan menoa. Aamulla saisin nukkua myöhään, joten soin itselleni pienen valvomisen, vaikka sain siitä usein päänsärkyä ja sydämen tykytystä. Sydämen tietenkin pitääkin jyskyttää, joten sitä ei lasketa. Joka tapauksessa, ensin tulivat jänikset. Hämmästelin ja katselin, kun ne loikkivat tien ylitse. Ne pitivät noin puolen metrin välin toisistaan. Silti ne pomppivat vauhdilla, niillä oli selvästi kiire jonnekin. Ihan kuin joku olisi kutsunut niitä tai sitten ajaisi takaa. Siltikin, että minulla oli selvä aika tiedossa siitä, kun saavuin paikalle. En katsonut kelloa, kuinka pitkän ajan jänisten loikkiminen kesti. Se tuntui pitkältä, mutta odottaessa aika meni aina hitaasti. Enkä pitänyt tietoa merkittävänä, sillä olin saapunut paikalle jo ennen kuin jänisten yliloikka alkoi. Ne olivat varmasti hyppineet tien yli jo tovin, niin ketterästi se näytti niiltä sujuvan. Sitä paitsi, jos kertoisin tätä juttua myöhemmin, sekoaisin helposti ajassa ja saisin kertomastani epäuskottavan. Ajalla siis ei ollut väliä, ainoastaan jäniksillä. Seuraavaksi tulivat hirvet. Ne jolkottivat välittömästi jänisten perässä. Niin nopeasti, etten ehtinyt poistua paikalta. Miksi olisinkaan halunnut, todistin varmasti jotain sellaista, mitä kukaan ei ollut milloinkaan nähnyt ja tuskin koskaan tulisi näkemään. Mikä tämä ilmiö edes oli? Tämän voisi nimetä minun mukaani. Hirvistä neljännes katsoi minua suoraan silmiin. Niiden komeat silmät, välähtivät mustana kipinäinä yössä. Se kaikki oli kuin taikaa. Silti ne kaikki ylittivät tietä, kukaan ei jäänyt kauemmaksi aikaa, kuin sen pienen katseen verran. Kauempaa kuului ulvontaa ja tiesin jo melkein mitä odottaa. Sudet saapuivat seuraavana. Niistä joka toinen ulvoi yössä ja sai pimeyden tuntumaan synkemmältä kuin mitä se edes oli. Ne jotka ulvoivat, pitivät päätään ylös ja ulvonta kaikui sointuvasti stemmassa. Musikaalisia epeleitä nämä sudet olivat. Siinä susien ylittäessä tietä tajusin varmasti sen, etteivät ne jahdanneet toisiaan. Susilla ei ollut mikään kiire jänisten tai hirvien perään, ne vain juoksivat tien yli samassa tahdissa. Minulle tuli outo tunne. Eläimet eivät paenneet mitään. Itse asiassa meno näytti kovinkin lystikkäältä. Melkein jo nimesin susia veijarimaisilla nimillä. Bronttus, Brontto, Boris ja mitä kaikkea keksinkään. Kaikki alkoivat B-kirjaimella paitsi yksi, sen nimi oli Penjamin. Se halusi, että sen nimi kirjoitetaan kovalla P:llä. Sinänsä outoa, sillä sudet eivät tietävästi ymmärtäneet kirjaimista mitään. Miksi se kirjain oli sille yhdelle niin kovin tärkeätä? Sudet eivät näyttäneet ollenkaan pedoilta. Luulin susien olevan tappajia ja lampaanteurastajia, mutta veijarit olivat niin hellyttäviä, että olisin voinut käydä vähän silittämässä niitä ja rapsuttamassa korvan takaa. Rupesin kiusaamaan itseäni ajatuksella, että kuinka monta eläinlajia minulta jäi näkemättä. Varmaan ahma ja supikoira olivat menneet. Hitto, ainut mahdollisuus nähdä lupsakan näköinen supikoira oli nyt tässä. Susien jälkeen jonossa vaihtui kettu. Se oli täysin pettymys. Se ei näyttänyt yhtään niin viekkaalta, kuin se oli saduissa kerrottu. En vain saanut mielestäni sitä, että supikoirat olivat saattaneet jo mennä. Ketut siinä kulkivat vuoronperään ja muka hymyilivät mennessään. Eipä kuitenkaan enää iskenyt, kun supikoira jäi mahdollisesti näkemättä. Avasin auton ikkunan. - Laittakaa vauhtia siellä! minä huusin ja sain aimo annoksen lunta naamalleni. Suljin ikkunan ja värjöttelin kylmää. - Ei sieltä kuitenkaan supikoiria enää tule, mutisin itsekseni. En huomannut sitä heti, koska olin kiihtynyt ja puhuin ensimmäistä kertaa elämässäni itsekseni. Kuitenkin, sen jälkeen kun suljin ikkunan ja olin hieman rauhoittunut, tajusin, että tilanteessa oli jotain muutakin outoa. Se kuului pihalta. Avasin ikkunan uudelleen ja kuuntelin. Se oli sirkusmusiikkia. Ti ti tidi tidi ti ti tiidi ja sitä rataa. Silloin tajusin, eläimet juoksivat soittoa kohti. Tälle ilmiölle ei löytynyt sanoja. Musiikki kuului metsästä. Nousin autosta ja yritin katsella minne eläimet juoksivat. Kauempana metsässä näin jotain uskomatonta, jos tämä kaikki ei sitä jo ollut. Laajalla alueella

loisti valoja, ne näkyivät heikosti kuusten lomasta, mutta näkyivät kuitenkin. Punaisia valoja, vihreitä ja kaiken värisiä minä näin. Ketut vaihtuivat ahmoiksi. Se sai mieleni piristymään, ehkä olin liian kärkkäästi moittinut ilmiötä ja hermostunut turhasta. Ehkä sieltä oli vielä supikoiria tulossa. Menin takaisin autooni ja katsoi esitystä. Jätin ikkunan auki ja kuuntelin musiikin. Hyräilin mielessäni ja naputtelin sormiani rattiin malttamattomana. Sitten ne ahmat loppuivat. Musiikki lakkasi. Nousin autosta ja katsoin metsään, valot sammuivat. Palasin autoon ja jatkoin hämmentyneenä matkaani. Mietin, että olivatpa ne hirvet pirun romuluisia.